

<i>preek</i>	28 november 2021 (advent)
<i>thema</i>	Eensgezind
<i>tekst</i>	Lucas 1:17
liturgie:	
<i>votum en groet</i>	Kerkboek 100 (Juich, alle volken, prijs de Heer!)
<i>gebed</i>	
<i>preek deel 1</i>	Kerkboek 141:1,2 (U, Heer, roep ik, U geldt mijn smeken)
<i>lezen Lucas 1:11-17</i>	
<i>preek deel 2</i>	
<i>DF1: Over de doop =</i>	Sela: Doop (In het water van de doop zie wij hoe God zelf belooft dat zijn naam voorgoed aan ons verbonden is)
<i>DF1: Over de kinderdoop</i>	
<i>lezen Deuteronomium 6:4-9</i>	Sela: Gods zegen voor jou (Gods liefde draagt jou) https://www.youtube.com/watch?v=bSdU4WN_BRs
<i>DF1: Gebed voor de doop – Opwekking aan de gemeente (collecte)</i>	Opwekking 488 (Heer ik kom tot U)
<i>gebed</i>	Opwekking 167 (Samen in de naam van Jezus heffen wij een loflied aan)
<i>zegen</i>	

preek deel 1

Zacharias vindt het leven niet altijd meevallen.

Zo fijn is de situatie in het land niet. De koning ... is een Edomiet. Hij doet goeie dingen voor het land want hij heeft ervoor gezorgd dat de tempel in Jeruzalem heel mooi geworden is en dat is natuurlijk prachtig. Maar hij doet tegelijk zijn best om de mensen los te weken van God. En daar komt nog bij dat hij achterdochtig is, en wreed. Als hij vermoedt dat je zijn positie in gevaar brengt, laat hij je oppakken en doden. Met zo'n man als koning wordt het leven moeilijk. Daar lijdt Zacharias onder. En daar komt nog zijn persoonlijke verdriet bij: Elisabet en hij hebben geen kinderen gekregen; het gaat ook niet meer gebeuren want ze zijn al oud.

Maar: Elisabet en hij vertrouwen op God.

Ondanks alles wat ze meemaken, blijven ze bidden, blijven ze tegen God zeggen: 'We vertrouwen op U; bemoedig ons. We willen graag naar U luisteren en doen wat U zegt, maar help ons daarbij! Laat ons niet in de steek! Hoe lang duurt het nog voor de beloofde redder eindelijk komt? Doe wat U beloofd hebt! Wanneer komt het er eindelijk van? Zelf kunnen we niet veel meer doen maar we vertrouwen op U'. Mooi hè? Wat een voorbeeld voor ons hè?!

Op een dag mag Zacharias het gebed in de tempel doen.

Hij is namelijk priester en dit keer wordt *hij* uitgekozen om naar binnen te gaan, tot in de achterzaal van de tempel om daar aan het werk te gaan. Buiten de tempel zijn heel veel mensen in gebed. Ze bidden hardop; ze bidden allemaal door elkaar; ze bidden voor zichzelf en ze bidden voor het land. Vaak heeft hij erbij gestaan, buiten. Maar dit keer mag hij naar binnen met een schaal met wierook. Dat is heel bijzonder. Zoiets mag een priester maar één keer in zijn leven doen. Nu is het de beurt van Zacharias. Wat zal hij dit ervaren hebben als een bijzonder moment! Dat hij namens het volk dichter bij God mag komen! *Hij* doet in de tempel het gebed, bij het reukofferaltaar.

Hij doet zijn gebed in groot vertrouwen op God.

Er komt direct reactie! Die reactie staat in Lucas 1:11-17 en dat gaan we nu samen lezen.

preek deel 2

Ik wil het vooral hebben over vers 17.

Daar wordt gezegd over de zoon die Zacharias en Elisabet zullen krijgen: *Hij zal voor God uit gaan met de geest en de kracht van Elia, om ouders met hun kinderen te verzoenen en om van zondaars rechtvaardigen te maken, en zo zal hij voor de Heer een volk gereedmaken.*

Alle verdeeldheid verdwijnt!

Alle onderlinge gedoe, in het land, in de kerk, thuis, verdwijnt. Ouderen en jongeren begrijpen elkaar en vinden elkaar. Dat is te danken aan het werk van dat kind dat Zacharias en Elisabet zullen krijgen. Een sterke man wordt het. Dankzij hem laten we ons niet meer tegen elkaar uitspelen maar zijn we met z'n allen trouw aan God en stimuleren we elkaar daarin en vullen we elkaar aan.

We worden eensgezind! Geweldig! Alleen: hoe werkt dat? Overkomt het ons? Of moeten we er wat voor doen?

Ik wil het eerst eens met jullie hebben over autorijden.

Toen ik m'n rijbewijs gehaald had, kon ik zonder problemen de auto van mijn ouders lenen. Ze hoefden er niet over na te denken of ze het wel vertrouwd vonden. Ze hadden niet iets van: let hierop! denk daaraan! Nee: toen het een keer handiger was als ik even met de auto ging, was het gewoon: hier heb je de sleutel! goeie reis! En daar reed ik. Er zat geen rijinstructeur naast me die vertelde welke kant ik op moest maar voor het eerst zat ik helemaal alleen in de auto. Dat was een bijzonder moment. Ik vond het heel erg spannend maar het voelde goed want mijn ouders vertrouwden mij.

Jaren later was het mijn beurt om de auto uit te lenen aan mijn kinderen. Ik moet bekennen dat ik het heel lastig vond. Ze hadden hun rijbewijs wel gehaald, maar ja: wat zegt dat? Ze hadden nog geen ervaring. Het verkeer is druk. Er kan van alles fout gaan. Aan dat soort dingen zat ik te denken. (Ik ken namelijk mezelf en ik herinner me de momenten dat ik bijna een ongeluk heb gehad en dat het maar net goed ging). Ik wilde mijn kinderen vertrouwen en ik wilde hun de auto toevertrouwen, maar daarvoor moest ik mezelf overwinnen.

Zoals het met autorijden kan gaan, zo kan het ook gaan in de kerk.

Het is heel mooi als aan jou een taak in de kerk is toevertrouwd. Als je daar voor het eerst aan begint, kan het spannend zijn maar het voelt toch goed want dat jij die taak mag uitvoeren, daaruit blijkt dat anderen jou vertrouwen. Ze weten dat het goed komt.

Het is belangrijk dat je je dat herinnert. En het is ook belangrijk dat je terugdenkt aan momenten dat een ander jou *niet* vertrouwde; dat die ander bezorgd was dat jij het verkeerd zou doen; dat die ander boos werd omdat jij het anders deed. Hoe voelde dat? Rot! Dat moet je niet aandoen aan iemand die jonger is. Als jij zoiets meegemaakt hebt, als jij wantrouwen geproefd hebt, dan moet je dat niet doorgeven! Geef aan de jongere vertrouwen. Hij of zij doet het vast anders dan jij bedacht had en misschien loopt het in het begin niet heel erg soepel. Dat wil je graag zien te voorkomen en daarom maak je je zorgen. (Misschien herinner je je de domme dingen die je zelf gedaan hebt in je werk voor de kerk en weet je daardoor uit ervaring wat er allemaal fout kan gaan). Overwin jezelf en vertrouw de ander en geniet van het resultaat.

Het draait om vertrouwen maar dat komt er niet vanzelf.

We zijn zondige mensen. Vanaf het begin van ons leven staan we al schuldig voor God en hebben we te maken met allerlei ellendige dingen. Dat wordt regelmatig pijnlijk duidelijk.

Kinderen kunnen zo ontzettend dwars zijn dat hun ouders zich er geen raad mee weten. En omgekeerd: Ouders kunnen zo afschuwelijk op zichzelf gericht zijn dat hun kinderen geen leven hebben. Dat is zo pijnlijk! zo heftig!

Zo komen we elkaar tegen in de kerk. Je ziet jongeren die vertrekken omdat ze zich niet aangesproken voelen in de kerk of omdat ze zich niet serieus genomen voelen in de kerk. En aan de andere kant zie je ouderen die het heel lastig vinden in de kerk omdat het anders gaat dan vroeger (en voor hun idee veel minder eerbiedig); sommige ouderen hebben het gevoel dat ze er niet meer toe doen omdat ze van vroeger zijn.

Kun je er iets aan doen om elkaar wat meer te vertrouwen?

Het begint bij elkaar wat beter kennen.

Ouderen hebben het voordeel dat ze jong geweest zijn. Denk nog maar eens terug aan wat het voor je was om jong te zijn! Dat kan je helpen om wat meer begrip te hebben voor de jongeren van nu. Maar voor sommige ouderen is het best wel lang geleden dat je jong was; dus misschien weet je niet goed meer hoe je leven als jongere eruit zag. Bovendien is het nu een heel andere tijd dan vroeger. Dat kan ervoor zorgen dat je jaloers bent op de jongere van vandaag. Want de jongere van vandaag kan naar school; jij kon dat niet want je moest al jong geld gaan verdienen en je moest het afgeven aan je ouders. De jongere van vandaag kan een leuke baan kiezen; jij kon dat vroeger niet. Jij had vroeger weinig kansen en je hebt hard moeten werken om te bereiken wat je nu bereikt hebt, maar de jongere van vandaag heeft het veel gemakkelijker want die kan alles. Maar twintigers van vandaag worden helemaal gek van alles wat ze kunnen, wat ze moeten, wat van hen verwacht wordt: flink studeren, een leuke baan vinden, fijn sporten, gezellig chillen, er leuk uitzien, succes hebben; alles kan maar alles moet dan ook, het liefst tegelijkertijd. Twintigers worden er helemaal gek van. Het is goed als je dat weet, als oudere.

Voor God is dat heel belangrijk.

Als ouders zich *niet* willen verzoenen met hun kinderen, als ouderen in een situatie van ruzie *niet* de eerste stap willen zetten naar jongeren, dan ziet God het niet meer zitten om het land en de aarde nog te laten bestaan. Dan heeft dat voor God geen enkel nut meer.

Als kinderen zich *niet* willen verzoenen met hun ouders, als jongeren in een situatie van ruzie *niet* ingaan op de eerste stap die ouderen naar hen zetten, dan gaat het land eraan en dan gaat zelfs de hele aarde eraan.

Kun je nagaan hoe belangrijk God het vindt dat ouderen en jongeren elkaar kennen, elkaar begrijpen, elkaar vinden; eensgezind zijn.

God belooft dat.

Dat mag je zo meteen zien als we rondom de doopvont staan. God zegt dat Hij onze Vader wil zijn. Ouders en kinderen staan daarin naast elkaar: samen zijn we kind bij God! God is *zo'n* Vader!

Juist daarom vindt Hij het niet kunnen dat ouders met hun rug naar hun kinderen staan. Hij vindt het niet kunnen dat ouderen zich verwijderen van jongeren. Juist daarom vindt Hij het vreselijk als kinderen geen respect hebben voor hun ouders, en als jongeren niet geïnteresseerd zijn in ouderen.

Hij kent het leven en Hij kent de mensen. Hij kent ons en de moeite die het ons kost om elkaar te vinden. Daarom *belooft* Hij (bij de doop): Ik reinig je leven en Ik vernieuw je leven. En daarom *belooft* Hij dat jongeren en ouderen naar elkaar toe zullen groeien.

Zacharias krijgt het te horen.

Hij kon het al wel weten want hij kent de heilige boeken en hij weet wat Maleachi aankondigde, zo'n 400 jaar geleden. Maar het is mooi voor hem dat hij dat nu nog een keer te horen krijgt. Het zal je maar gebeuren: dat je aan het bidden bent, en prompt krijg je antwoord van een afgezant van God. Dat bijzondere overkomt Zacharias. Hij krijgt iets moois te horen:

We worden eensgezind! En zijn zoon gaat ervoor zorgen. Zijn zoon zal een soort van nieuwe Elia zijn.

Elia is de profeet van de mission impossible.

Hij heeft een onmogelijke taak: hij moet een volk dat niets meer in God ziet omdat ze niets meer van God ervaren, terugbrengen bij God. Hij bidt om vuur uit de hemel, vuur dat zijn offer zal verbranden. Pas als dat vuur werkelijk komt, pas dan erkennen de mensen de God van Elia als de God die leeft. Het lijkt erop dat Elia zijn onmogelijke opdracht heeft volbracht (1 Kon. 17-18).

Maar vervolgens wordt Elia met de dood bedreigd. Hij ziet het leven totaal niet meer zitten. Hij gaat op de vlucht, hij zoekt de eenzaamheid, hij wacht op de dood. Maar dat laat God niet gebeuren. Hij geeft aan Elia de ruimte om te vertellen waar hij mee zit. Alles wat hem zwaar valt, mag hij zeggen tegen God. Elia komt erachter dat God zich laat kennen in het gefluister van een zachte bries; niet in het geweld van een storm, niet in het geweld van een aardbeving, niet in het geweld van een vuur; in het gefluister van een zachte bries. Het valt je niet op als je er geen aandacht aan geeft. Je kunt het heel gemakkelijk wegdrukken; je kunt het heel gemakkelijk overstemmen met je eigen drukte en je eigen lawaai. Toch laat God zich daarin kennen: in het gefluister van een zachte bries. Elia kan weer verder. Hij ziet het weer zitten om verder te gaan met zijn mission impossible (1 Kon. 19).

De zoon van Zacharias zal een soort van nieuwe Elia zijn.

Johannes zal hij heten. En dat betekent: "God is genadig". Ook hij heeft een mission impossible. Maar hij zal zijn opdracht kunnen uitvoeren. Hij zal zorgen dat de ouders God weer zien en dat ouderen hun leven wijden aan God. Hij zal zorgen dat de kinderen God ook weer zien en dat jongeren tegen God gaan zeggen: 'hier ben ik, God, ik hoor ook bij U en ik ben blij met U al snap ik lang niet alles van U, maar ik wil graag verder met U en ik wil leven voor U'. Ouderen en jongeren merken van elkaar dat ze God willen horen spreken, dat ze het daarover met elkaar eens zijn, dat ze God willen horen spreken, desnoods zijn gefluister als van een zachte bries. Het brengt ze samen en het maakt ze één. Geweldig! Mensen, dit klinkt als een droom. Maar als dit ons handelsmerk wordt! Geweldig!

Laten we ons open stellen voor de Geest en de kracht van Elia.

Dat is een keuze. En die keuze is aan jou en aan jou en aan jou en aan mij.

Laten we er samen voor kiezen, elke dag weer, om ons open te stellen voor Gods Geest:
als ouders en als kinderen,
als jongeren en als ouderen,
als mensen die dichtbij God leven en als mensen die een afstand tot God ervaren.
Laten we ons openstellen voor Gods Geest.

Dat is een keuze, een keuze die ons samen tot gebed brengt:

Reinig ons, vernieuw ons leven, Heer.

Heilig ons, en vernieuw ons leven, Heer.

Amen!